

Egy hétvégém Budapesten

A népzuhatagon keresztül érkeztem.

Léteztem, de észre nem vettem.

Láttam a karácsonyfaizzóként villogó autópályán a kocsik reflektorját,
de nem volt sötét.

Angyallélekként világították meg a város fényei az eget.

Megérkeztem.

Buszra szálltam, kinéztem.

A kép úgy változott, mint

Anya arcán a mosoly, mikor megtudja, hogy gyermeke,

Már nem Krisztusi ártatlanságú fényember.

Mert elzüllött.

Mint itt a gyorsan mozgó emberfoszlányok.

Megálltam. Leszálltam.

Szocreál lakótelep ezer szemével üdvözöl,

És csillogó pupilláiban meglátom magam.

Üdvözöl a város.

Köszönök én is.

Jó estét!

Már megyek is.

És már züllöttem én is, mint a patkánytömeg,

És bár bárban jártam, magamat nem találtam.

Swinget hallgattam. Jó volt.

Aztán mámorban elaludtam.

És mindezt másnap újra csináltam.

Az autópályán világosba szálltam.

A várost elhagytam.

Elköszönt még utoljára.

Viszlát.

Tudom, hogy visszavár.